

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 27

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 6 februarie 1996

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		Decizia nr. 120 din 21 noiembrie 1995	11-12
Decizia nr. 60 din 7 iunie 1995	1-4	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 117 din 21 noiembrie 1995	4-6	96/1995. — Ordin al ministrului turismului privind aproba- rea sistemelor tarifare ce vor fi practicate în struc- turile de primire turistice în anul 1996	12-15
— Opinie separată	6-7	★	
Decizia nr. 105 din 1 noiembrie 1995	8-9	Rectificări	15
Decizia nr. 115 din 15 noiembrie 1995	9-10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 60*)

din 7 iunie 1995

Ioan Muraru — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Constantin Burada — magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 și ale art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971, invocată de Societatea de Vânătoare „Mistrețul” Bacău în Dosarul nr. 1.741/1994 al Curții de Apel Bacău, Secția contencios administrativ, cu care Curtea Constituțională a fost sesizată prin Încheierea din 16 ianuarie 1995 a acestei instanțe.

Dezbaterile asupra excepției au avut loc la data de 31 mai 1995, fiind consemnate în încheierea din aceeași

dată. Curtea, având nevoie de timp pentru deliberare, a amânat pronunțarea pentru data de 7 iunie 1995, când a adoptat decizia de față.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Societatea de Vânătoare „Mistrețul”, cu sediul în Bacău, a chemat în judecată Ministerul de Interne și Inspectoratul județean de poliție Bacău, solicitând ca acesta din urmă să fie obligat să efectueze viza permiselor de portarmă pe anul 1994 pentru toți membrii societății.

Cauza formează obiectul Dosarului nr. 1.741/1994 al Curții de Apel Bacău, Secția contencios administrativ.

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 117 din 21 noiembrie 1995, publicată la pag. 4.

La termenul din 19 decembrie 1994, reclamanta a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 și ale art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971. Curtea de Apel Bacău, Secția contencios administrativ, prin Încheierea din 16 ianuarie 1995, a dispus suspendarea judecării și a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției.

Prin excepție se susține, în esență, că art. 9 și art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971 sunt abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, fiind discriminatorii, în sensul că numai membrii Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi pot fi autorizați să dețină arme de vânatoare, precum și contrare dreptului la asociere, prevăzut de art. 37 alin. (1) din Constituție.

Exprimându-și opinia, Curtea de Apel Bacău apreciază că textele legale criticate sub aspectul constituționalității sunt „în vigoare și în prezent“, nefiind abrogate prin dispozițiile art. 150 alin. (1) din Constituție, întrucât nu contravin prevederilor art. 37 așa cum se susține prin excepție.

În temeiul art. 24 din Legea nr. 47/1992, au fost solicitate punctele de vedere ale Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului.

Senatul, în punctul său de vedere, consideră vădit neîntemeiată excepția, Decretul nr. 367/1971 fiind în vigoare și în concordanță cu prevederile Constituției.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția este nefondată, deoarece deținerea, portul și folosirea armelor de vânatoare nu constituie un drept, astfel că statul poate stabili condițiile de autorizare corespunzătoare; condiția autorizării numai a membrilor Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi de a avea armă de vânatoare nu este *discriminatorie*, fauna cinegetică fiind sub protecția legii, ceea ce presupune „supravegherea exercitată de anumite autorități“ și „evitarea extinderii sferei celor care pot atenta la existența acestei faune“, ceea ce este în concordanță cu atribuțiile asociației prevăzute de Legea nr. 26/1976; dacă art. 9 lit. a) din Decretul nr. 367/1971 ar fi fost abrogat, oricine ar putea fi autorizat să obțină arme de vânatoare; art. 37 din Constituție consacră numai dreptul de asociere în cadrul „asociațiilor și organizațiilor de drept public“ înființate „în virtutea unei libertăți sau unui drept consacrat prin Constituție“ și nu a celor ce se creează pe baza libertății contractuale ce fac parte din „categoria asociațiilor de drept privat“ din care „se pare că face parte și Societatea de Vânatoare „Mistrețul“.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

În temeiul art. 5 din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat relații în legătură cu excepția invocată de la Ministerul Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului și de la Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi.

Ministerul Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului consideră că excepția nu este întemeiată, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 5, combinat cu art. 15 alin. 4 din Legea nr. 26/1976, și ale Statutului Asociației Generale a

Vânătorilor și Pescarilor Sportivi, adoptat în temeiul aceleiași legi, vânatoarea se practică numai de către vânători, pe bază de permise de vânatoare, eliberate de această asociație, și a autorizației emise de deținătorul fondului de vânatoare. Se menționează că vânătorii care încalcă prevederile Legii nr. 26/1976 și Statutul Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi sunt de drept excluși din asociație și, pierzând această calitate, nu mai pot practica vânatoarea și nici deține arme de vânatoare. Se arată că obligativitatea ca orice persoană care dorește să dețină armă de vânatoare să fie și membru vânător, posesor al unui permis, era prevăzută și în art. 49 din Legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoriei, publicată în Monitorul Oficial nr. 167/1921, precum și în art. 19 din Legea privind portul și vânzarea armelor de foc, publicată în Monitorul Oficial nr. 134/1947.

În opinia sa, Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi apreciază că excepția este nefondată, deoarece Decretul nr. 367/1971 privind regimul armelor, munițiilor și materialelor explozibile este unicul act normativ în materie, în vigoare, iar încălcarea lui atrage, după caz, răspunderea contravențională, potrivit H.C.M. nr. 1.369/1971, sau răspunderea penală, potrivit art. 279 din Codul penal. De asemenea, se arată, că, în conformitate cu art. 648 din Codul civil, facultatea (dreptul) de a vâna este reglementată printr-o lege particulară (specială), iar în prezent regimul juridic al vânatului este reglementat prin Legea nr. 26/1971, ale cărei prevederi nu contravin Constituției din anul 1991, astfel încât această lege este în vigoare potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție. În conformitate cu dispozițiile imperative ale acestei legi, „vânatoarea se practică numai de vânători“ (art. 5), în condițiile prevăzute la art. 21 lit. c) și la art. 21 lit. g), și numai în baza permiselor de vânatoare eliberate de Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi“ (art. 15 alin. 1) în condițiile stabilite în statutul asociației (art. 15 alin. final). În ce privește deținerea de arme de vânatoare, se arată că din prevederile art. 7 din Decretul nr. 367/1971 rezultă că cetățenii români pot fi autorizați să dețină și să poarte asemenea arme, însă, potrivit art. 9 lit. a), autorizarea este condiționată de calitatea de membru al Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi. Condițiile și modalitatea dobândirii calității de vânător și de membru al Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi sunt prevăzute în statutul acestei asociații, potrivit căruia eliberarea carnetului de membru și a permisului de vânatoare se face numai în urma promovării unui examen teoretic și practic, după o școlarizare și un stagiu practic. De aceea numai titularii carnetului de membru și ai permisului de vânatoare pot fi autorizați de organele de poliție să dețină și să poarte arme de vânatoare, iar pierderea, indiferent de motiv, a calității de vânător, membru al Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi, duce la anularea autorizării de a deține și a purta arme de vânatoare și la

retragerea permisului, în temeiul dispozițiilor imperative prevăzute în art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971.

CURTEA,

luând act de excepția ridicată, de raportul întocmit de judecătorul-raportor, precum și de dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Constată că este competentă să soluționeze excepția, întrucât, deși legea este anterioară Constituției din anul 1991, instanța, prin opinia sa, consideră că dispozițiile atacate ca neconstituționale sunt în vigoare și deci se justifică interesul reclamantei pentru pronunțarea unei decizii de către Curte.

Ținând seama de dispozițiile art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 și de obiectul litigiului, în ce privește art. 9 din Decretul nr. 367/1971 numai prevederile de la lit. a), care se referă la armele de vânătoare, pot face obiectul excepției invocate.

În susținerea excepției de neconstituționalitate s-au invocat două motive.

Prin primul motiv se consideră ca fiind discriminatorie, în defavoarea asociațiilor private de vânători, cum este Societatea de Vânătoare „Mistrețul“ Bacău, condiționarea eliberării permiselor de portarmă numai de calitatea de membru al Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi.

În al doilea motiv de neconstituționalitate se susține că această condiționare încalcă dreptul la libera asociere, întrucât în acest fel membrii asociațiilor de vânătoare private, neavând acces la obținerea unui permis de portarmă, implicit nu au posibilitatea realizării scopului asociației.

Regimul juridic al armelor de foc este, prin excelență, de drept public, ce nu poate fi afectat prin înțelegeri private, inclusiv în cadrul dreptului de asociere. Ca atare, în acest domeniu voința și intervenția legiuitorului sunt indispensabile, având în vedere pericolul pe care îl pot reprezenta portul și utilizarea armelor în general. Condiționarea eliberării permisului pentru portul armelor de vânătoare de calitatea de vânător este, de aceea, justificată și constituțională. Prin excepția, se susține că ar avea calitatea de vânător nu numai membrii Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi, ci și ai asociațiilor private, constituite în temeiul art. 37 din Constituție. Calitatea de vânător o pot avea însă numai membrii Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi, așa cum rezultă din prevederile Legii nr. 26/1976, ca urmare a unei pregătiri specifice, verificată prin anumite teste, după cum se precizează în relațiile comunicate de asociație prin Adresa nr. 1.244 din 16 mai 1995.

Prevederile acestei legi nu fac însă obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel încât constituie o realitate juridică de care Curtea trebuie să țină seama în aprecierea criticilor formulate. De asemenea, reglementarea calității de vânător,

a drepturilor și, mai ales, a obligațiilor pe care le implică pentru protecția faunei cinegetice interesează atât regimul armelor de vânătoare, spre a se preveni deținerea unor astfel de arme de către persoane ce nu ar fi supuse rigurilor legale și de natură deontologică ale vânătorii, cât și asigurarea echilibrului ecologic între speciile de animale sălbatice, în corelație cu condițiile naturale de mediu. De aceea Curtea nu poate reține ca fiind o discriminare faptul că unei persoane care este numai membru al unei asociații private, cum este Societatea de Vânătoare „Mistrețul“ Bacău, nu i se poate elibera un permis de portarmă cât timp membrii unei asemenea asociații pot fi și membri ai Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi. Prin calitatea de membru al Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi, vânătorii sunt supuși tuturor rigurilor legale și de natură deontologică pentru realizarea cărora asociația a fost constituită, iar prin calitatea de membru al unei asociații private el poate beneficia în plus, de organizarea și practicarea vânătorii în cadrul asociației respective, cu respectarea acestor rigori. Sunt două aspecte deci care nu se exclud ci, dimpotrivă, se conjugă și care, așa cum rezultă din hotărârea Judecătorei Bacău de autorizare a Societății de Vânătoare „Mistrețul“ Bacău, au fost avute în vedere de instanța de judecată, în sentință menționându-se că „cei înscriși își păstrează calitatea de membru al Asociației Vânătorilor și Pescarilor Bacău“. Pentru considerentele arătate nu se poate reține nici că textele invocate ca fiind neconstituționale ar încălca dreptul de liberă asociere, prevăzut de art. 37 alin. (1) din Constituție. Astfel cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 2/1993, „dreptul la asociere se poate exercita numai cu respectarea legii și nu împotriva ei“. De aceea condiția prevăzută în art. 9 lit. a) și în art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971, referitoare la calitatea de membru al Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi, pentru autorizarea deținerii de arme de vânătoare, nu este antinomică cu dreptul de asociere. Un membru al Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi se poate asocia, potrivit art. 37 alin. (1) din Constituție, într-o societate de vânătoare paralelă, fiind deopotrivă legat de regulile specifice statutului său de vânător, cât și de cele privind calitatea sa de asociat.

Totodată, Curtea constată că, întrucât în concepția Legii nr. 26/1971 privind economia vânatului și vânătoarea există o singură organizație a vânătorilor căreia îi revin în exclusivitate răspunderile legate de exercitarea vânătorii, această situație nu mai corespunde condițiilor create ca urmare a exercitării de către vânători a dreptului la asociere. În respectul acestui drept, și asociațiile de vânători ar trebui să aibă un statut legal specific domeniului vânătorii și cerințelor legate de protecția faunei cinegetice, în concordanță cu imperativele de ordine publică privind regimul armelor de vânătoare, precum și cu statutul constituțional al dreptului de proprietate și al celui de asociere.

Având în vedere considerentele expuse, ținând seama de prevederile art. 9 și ale art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971, raportate la prevederile art. 37 alin. (1), ale art. 134 alin. (2) lit. e) și ale art. 144 lit. c) din Constituție, precum și de dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. A. c), ale art. 24 alin. (4) și ale art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E :

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 lit. a) și ale art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971, invocată de Societatea de Vânătoare „Mistrețul“ Bacău în Dosarul nr. 1.741/1994 al Curții de Apel Bacău, Secția contencios administrativ.

2. Face un apel către cele două Camere ale Parlamentului României pentru elaborarea unui nou cadru legislativ privind vânătoarea și regimul juridic al armelor de vânătoare, în vederea realizării unei depline concordanțe cu prevederile constituționale referitoare la dreptul de asociere, dreptul de proprietate, precum și la obligația statului de a asigura exploatarea resurselor naturale în conformitate cu interesul național, ocrotirea mediului înconjurător și menținerea echilibrului ecologic.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 7 iunie 1995.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,

Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 117

din 21 noiembrie 1995

Florin Bucur Vasilescu	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Antonie Iorgovan	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Constantin Burada	— magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra recursului declarat de Societatea de Vânătoare „Mistrețul“ Bacău împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 60 din 7 iunie 1995.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 14 noiembrie 1995, susținerile părților fiind consemnate în încheierea din aceeași dată. Curtea, având nevoie de timp pentru deliberare, a amânat pronunțarea pentru data de 21 noiembrie 1995, când a adoptat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată că:

Prin Decizia nr. 60 din 7 iunie 1995 s-a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 lit. a) și ale art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971, invocată de Societatea de Vânătoare „Mistrețul“ Bacău în Dosarul nr. 1.741/1994 al Curții de Apel Bacău, Secția contencios

administrativ. Totodată, s-a făcut un apel către cele două Camere ale Parlamentului României pentru elaborarea unui nou cadru legislativ privind vânătoarea și regimul juridic al armelor de vânătoare, în vederea realizării unei depline concordanțe cu prevederile constituționale referitoare la dreptul de asociere, dreptul de proprietate, precum și la obligația statului de a asigura exploatarea resurselor naturale în conformitate cu interesul național, ocrotirea mediului înconjurător și menținerea echilibrului ecologic.

Prin excepția invocată de Societatea de Vânătoare „Mistrețul“ Bacău în fața Curții de Apel Bacău, Secția contencios administrativ, se susține că art. 9 și art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971 sunt abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, întrucât se face o discriminare de tratament între Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi (A.G.V.P.S.) și celelalte societăți de vânătoare, eliberarea permiselor de portarmă făcându-se numai membrilor celei dintâi, și, totodată, se încalcă dreptul la liberă asociere, deoarece membrii asociațiilor vânătoarești nu pot practica vânătoarea, dacă nu sunt membri ai A.G.V.P.S.

Prin decizia atacată cu recurs, excepția de neconstituționalitate a fost respinsă, reținându-se, în esență, că, regimul armelor de foc fiind prin excelență de drept public,

apare justificată prevederea ce condiționează calitatea de vânător de cea de membru al A.G.V.P.S., care se dobândește ca urmare a unei pregătiri specifice, verificată prin anumite teste; finalitatea acestei prevederi depășește însă problema deținerii armelor de vânatoare — prevenindu-se ca astfel de arme să intre în posesia unor persoane neabilitate legal —, ea antrenând considerente de deontologie cinegetică și de asigurare a echilibrului ecologic; aceste aspecte conduc la înlăturarea susținerii că ar exista o discriminare între diferitele asociații vânătorești. De asemenea, a fost înlăturată și critica făcută în sensul că dispozițiile atacate încalcă dreptul la asociere, deoarece acesta, potrivit practicii Curții Constituționale, se poate exercita numai cu respectarea legii și nu împotriva ei; reunirea vânătorilor în alte asociații nu este cu nimic împiedicată de lege, condiția ca aceștia să facă parte din A.G.V.P.S. fiind de natură să asigure respectarea tuturor cerințelor legale.

Împotriva acestei decizii, Societatea de Vânatoare „Mistrețul“ Bacău a declarat recurs invocând, în principal, aceleași obiecții ca și în fața completului de fond, respectiv că prevederile art. 9 și ale art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971 sunt discriminatorii, deoarece numai membrii A.G.V.P.S. pot fi autorizați să aibă arme de vânatoare, și, totodată, sunt contrare dreptului la asociere prevăzut în art. 37 alin. (1) din Constituție.

Se mai susține că între considerente și dispozitivul deciziei există neconcordanță, deoarece, deși se respinge excepția, se solicită celor două Camere ale Parlamentului României să instituie un nou cadru legislativ privind vânatoarea și regimul juridic al armelor de vânatoare.

De asemenea, se consideră că soluția este contrară și Deciziei nr. 2/1993, prin care Curtea Constituțională a constatat că art. 9 și art. 17 din Decretul nr. 367/1971 sunt neconstituționale.

CURTEA,

examinând decizia atacată, motivele de recurs invocate și raportul judecătorului-raportor, reține următoarele:

Prima critică, în sensul că prevederile art. 9 și ale art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971 sunt discriminatorii și încalcă dreptul la liberă asociere, nu poate fi primită.

Constituția României, în art. 37 alin. (1), consfințește dreptul de liberă asociere în partide politice, sindicate și alte forme de asociere, în sensul tratatelor internaționale la care țara noastră este parte.

Dispozițiile atacate nu pot fi considerate neconstituționale, așa cum se susține și în recurs, deoarece ele nu se referă cătuși de puțin la libertatea de asociere. Însuși faptul că astfel de organizații de vânatoare, cum este Societatea de Vânatoare „Mistrețul“ Bacău, au primit autorizația legală de a se constitui și de a funcționa, confirmă această libertate.

Încredințarea sarcinii de constatare a calității de vânător Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi nu infirmă acest drept, ci face parte din regimul pe care legea îl reglementează pentru portul armelor de vânatoare. Instituirea unui regim specific pentru anumite categorii de

raporturi juridice nu reprezintă instaurarea unei discriminări pe criteriile la care se referă art. 4 alin. (2) din Constituție.

Împrejurarea că, în stadiul actual al legislației, se încredințează eliberarea autorizațiilor de vânatoare unei persoane juridice fără caracter statal, la nivel național, nu contravine nici principiilor generale legate de funcționarea persoanelor juridice, nici modului în care statul organizează exercițiul unor activități de interes privat. Este cunoscut atât practicii, cât și doctrinei din România interbelică faptul că statul poate autoriza persoane juridice de interes privat să desfășoare anumite activități pentru a satisface un interes general, singurul avut în vedere în acest scop. Acest interes, în cazul de față, îl constituie deținerea și utilizarea corespunzătoare a armelor de vânatoare, problemele deontologiei vânătorii, ocrotirii mediului, realizării unei politici cinegetice adecvate, precum și prevenirea eventualelor infrațiuni sau a unor accidente ce pot surveni în cazul desfășurării acțiunilor de vânatoare de către persoane insuficient pregătite. Acesta este de altfel și obiectul principal al eliberării autorizației de vânatoare în anumite condiții de către A.G.V.P.S.

Asemenea împuterniciri acordate unor persoane juridice de interes privat sunt reglementate și în alte țări cu tradiție democratică, recunoscându-li-se calitatea de a acționa în interes public, cu condiția ca acest lucru să se întemeieze pe un interes general cert, care să rezulte dintr-o recunoaștere oficială — și în primul rând, pe cale legislativă —, apoi să li se atribuie prerogative de putere publică pentru îndeplinirea acestui interes — ceea ce chiar presupune instituirea anumitor obligații pentru cei interesați — și, în sfârșit, să existe un control al administrației asupra modului în care persoanele respective îndeplinesc prerogativele ce li s-au încredințat.

Acestor deziderate le corespund, cel puțin în etapa actuală a legislației, reglementările legale în vigoare cuprinse în Decretul nr. 367/1971, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 126/1995 privind regimul materialelor explozibile, și în Legea nr. 26/1976 privind economia vânătorii și vânatoarea.

Este de menționat că, în speță, se pun două probleme deosebite: pe de o parte, aceea a dreptului de asociere, iar, pe de altă parte, aceea a regimului de eliberare a permiselor de portarmă. Dreptul de asociere asigură realizarea unor interese private în concordanță cu cele generale referitoare la condițiile de exercitare a acestui drept, pe când regimul armelor, inclusiv al celor de vânatoare, are, îndeosebi, un caracter de protecție impus de necesitatea de a se evita utilizarea armelor în scopuri antisociale.

De aceea, așa cum în mod întemeiat s-a reținut în decizia criticată, „dreptul de asociere se poate exercita numai cu respectarea legii și nu împotriva ei“. În consecință, condiția prevăzută în art. 9 lit. a) și în art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971 nu este antinomică cu dreptul de asociere. Un membru al A.G.V.P.S. se poate asocia, potrivit art. 37 alin. (1) din Constituție, într-o societate de vânatoare paralelă, fiind deopotrivă legat de regulile

specifice statutului său de vânător, cât și de cele privind calitatea sa de asociat.

Pentru aceleași considerente nu este întemeiată nici critica potrivit căreia dispozitivul deciziei ar contraveni argumentelor reținute în motivare. Într-adevăr, în momentul în care alte asociații de vânătoare vor dovedi că au capacitatea să acționeze cu aceeași eficacitate ca și A.G.V.P.S., li se vor asigura, probabil, aceleași condiții legale. Acesta este sensul apelului pe care decizia îl face celor două Camere ale Parlamentului pentru adoptarea unei noi reglementări privind vânătoria și regimul juridic al armelor de vânătoare și el nu este de natură să contrazică cele reținu-

nute în decizie, prin care s-a constatat justificat că textele atacate sunt constituționale.

În fine, este nefondată și critica potrivit căreia decizia atacată cu recurs ar contrazice Decizia Curții Constituționale nr. 2/1993, prin care s-ar fi constatat că dispozițiile art. 9 și ale art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971 sunt neconstituționale. Din examinarea acestei decizii se constată, dimpotrivă, că excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, astfel încât Curtea nu s-a pronunțat asupra constituționalității celor două articole.

Examinând și din oficiu decizia atacată, în temeiul art. 304¹ din Codul de procedură civilă, se constată că nu există motive care să conducă la desființarea ei.

Față de cele arătate, văzând și prevederile art. 144 lit. c) din Constituție, precum și pe cele ale art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A. c), art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E :

Respinge recursul declarat de Societatea de Vânătoare „Mistrețul“, cu sediul în Bacău, Pasajul Revoluției nr. 8, județul Bacău, împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 60 din 7 iunie 1995.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 21 noiembrie 1995.

PREȘEDINTE,

conf. univ. dr. Florin Bucur Vasilescu

Magistrat-asistent,

Constantin Burada

OPINIE SEPARATĂ

La prima vedere, teza susținută în opinia majoritară pare adevărată, dar numai la o interpretare de suprafață a sistemului legislativ. La o analiză adâncită se constată că fundamentele de la care se pleacă, anume „practica și doctrina din România interbelică“, respectiv reglementările din „țări cu tradiție democratică“, logic, trebuiau să conducă la admiterea excepției de neconstituționalitate. Tradiția românească din perioada interbelică, cât și reglementările din „țări cu tradiție democratică“ presupun o legislație așezată într-o rigoare democratică. Este de la sine înțeles că realități juridice, care au fost elaborate într-un regim politic autoritar, nu pot fi menținute, ca principiu, *tale quale*, în condițiile în care a intrat în vigoare o Constituție democratică. Decretul nr. 367/1971, cât și Legea nr. 26/1976 privind economia vânatului și vânătoria, prin raportare la Constituție, nu pot fi interpretate numai în sensul apărării „dreptului de monopol“ al unei organizații neguvernamen-

tale, în speță A.G.V.P.S., cum se procedează în opinia majoritară, ci și în sensul apărării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor.

Intrarea în vigoare a Constituției din anul 1991 schimbă fundamental relația dintre autoritatea de stat și cetățean, aspect care rezultă expres din scara valorilor supreme consacrate de art. 1 alin. (3) din Constituție: „România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate“.

Actele normative adoptate în vechiul regim, excesive în ceea ce privește garantarea autorității statului, în detrimentul drepturilor și libertăților cetățeanului, cum este și cazul Decretului nr. 367 din 18 octombrie 1971, nu pot fi considerate în vigoare, față de litera și spiritul Constituției, inclusiv ale art. 150, decât dacă le considerăm implicit

modificate, astfel încât ele să îngăduie și realizarea drepturilor fundamentale ale cetățenilor. Intrarea deci în vigoare a Constituției a reclamat, pe de o parte, înlăturarea elementelor din legislație, specifice unui stat autoritar, iar, pe de altă parte, revitalizarea elementelor liberale, căzute în desuetudine, evident, cele din actele normative care nu au fost abrogate în mod expres, cum este și cazul Legii nr. 21 din 1924, cu privire la asociații și fundații.

De altfel, revitalizarea Legii nr. 21/1924 s-a făcut imediat după Revoluția din decembrie 1989, prin Decretul-lege nr. 8 din 31 decembrie 1989. Acest act normativ, după cum rezultă și din titlul său, se referă la partide politice și organizații obștești, reglementând însă numai regimul înregistrării partidelor politice, lăsând să se înțeleagă că restul „organizațiilor obștești” se înregistrează în condițiile dreptului comun (art. 3), respectiv ale Legii nr. 21/1924.

Se poate spune că toate organizațiile obștești existente la data intrării în vigoare a Decretului-lege nr. 8/1989, pentru a dobândi un statut legal, urmau să parcurgă procedura stabilită de Legea nr. 21/1924, fiind vorba exclusiv de persoane juridice civile. Societatea de Vânătoare „Mistrețul” Bacău s-a înființat, așadar, potrivit Legii nr. 21/1924, fiind constituită în baza Sentinței civile nr. 73/P.J. din 11 noiembrie 1991 a Judecătoriei Bacău.

Decretul nr. 367/1971, în art. 9 lit. a) și în art. 17 lit. c), condiționează autorizarea deținerii de arme de vânătoare de calitatea de membru al Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi, pentru că la data respectivă numai această asociație era admisă, Legea nr. 21/1924 fiind considerată, cum s-a menționat mai sus, desuetă. De altfel, în condițiile legislației vechiului regim, nici nu mai exista diferența dintre persoane morale de drept civil și persoane morale de drept public, nici cea dintre stabilimente publice și stabilimente de utilitate publică, ci se vorbea generic despre persoane juridice în sfera cărora intrau și „organizațiile de masă și obștești”, iar A.G.V.P.S. era una dintre aceste organizații, legea stabilindu-i însă anumite sarcini.

O dată ce a intrat în vigoare Decretul-lege nr. 8/1989 și apoi noua Constituție, care au îngăduit reactualizarea Legii nr. 21/1924, constituindu-se și alte asociații ale vânătorilor, este de la sine înțeles că „statutul legal” al unei asociații a vânătorilor din vechiul regim s-a extins și asupra noilor asociații. Asociațiile constituite pe baza acestei legi, între care și Societatea de Vânătoare „Mistrețul” Bacău, nu puteau lua ființă, dacă scopul lor nu era de interes public și dacă nu obțineau avizul autorității administrației de stat competente, cerut de Legea nr. 21/1924.

De vreme ce acest aviz a fost obținut, Societatea de Vânătoare „Mistrețul” Bacău, ca persoană juridică civilă, a

dobândit, de la data constituirii legale, dreptul de a-și desfășura activitatea potrivit legii, pentru realizarea scopului său, prevăzut de statut.

Rezultă că unei asociații de vânătoare legal constituită îi sunt aplicabile drepturile și obligațiile corespunzătoare stabilite prin lege pentru A.G.V.P.S., inclusiv eliberarea permiselor de vânătoare, o altă soluție făcând imposibilă realizarea scopului pentru care asociația a fost înființată.

Prin urmare, art. 9 lit. a) și art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971, cât și art. 15 alin. 5 din Legea nr. 26/1976 trebuie să le considerăm implicit modificate, prin intrarea în vigoare a Decretului-lege nr. 8/1989, în sensul că dispozițiile respective sunt, deopotrivă, aplicabile oricărei asociații de vânătoare care s-a constituit legal. Numai astfel aceste prevederi nu intră sub incidența art. 150 alin. (1) din Constituție.

Această concluzie, de altfel, este subînțeleasă și din Decizia nr. 60 din 7 iunie 1995 a Curții Constituționale, atacată cu recurs, de vreme ce, chiar în dispozitiv se menționează că instanța „face un apel către cele două Camere ale Parlamentului pentru elaborarea unui nou cadru legislativ privind vânătoarea și regimul juridic al armelor de vânătoare, în vederea realizării unei depline concordanțe cu prevederile constituționale referitoare la dreptul de asociere, dreptul de proprietate, precum și la obligația statului de a asigura exploatarea resurselor naturale, în conformitate cu interesul național, ocrotirea mediului înconjurător și menținerea echilibrului ecologic”.

Se recunoaște, așadar, că nu există o „deplină concordanță cu prevederile constituționale”, legislația nu a fost deci expres modificată spre a se realiza, inclusiv tehnic-juridic, această concordanță, dar acest lucru abia ne obligă să interpretăm normele anterioare Constituției în sensul menționat mai sus, adică al modificării lor implicite, și nu în sensul aplicării în redactarea inițială, ca și cum nu ar exista Decretul-lege nr. 8/1989.

Ca atare, instanța de fond ar fi trebuit să admită excepția de neconstituționalitate și să dea punctului 1 din dispozitivul deciziei o redactare în genul:

„Constată că prevederile art. 9 lit. a) și ale art. 17 lit. c) din Decretul nr. 367/1971, ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate invocate de Societatea de Vânătoare „Mistrețul” Bacău în Dosarul nr. 1.741/1994 al Curții de Apel Bacău, Secția contencios administrativ, sunt constituționale numai dacă ele se aplică și altor asociații de vânătoare constituite legal”.

Numai în felul acesta între cele două puncte ale dispozitivului există o consonanță logică.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 105*)

din 1 noiembrie 1995

Florin Bucur Vasilescu — președinte
 Antonie Iorgovan — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Raul Petrescu — procuror
 Gabriela Radu — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. 3 din Legea nr. 32/1968, invocată de Societatea Comercială „Tramar” — S.A. Cluj-Napoca în Dosarul nr. 1.351/1995 al Tribunalului Cluj.

La apelul nominal făcut în ședință publică părțile au fost lipsă.

Procedura de comunicare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele completului dă cuvântul în fond procurorului, care pune concluzii de respingere a excepției invocate de recurentă, Societatea Comercială „Tramar” — S.A. Cluj-Napoca, motivat de faptul că temeiul de drept al sancționării recurente, Societatea Comercială „Tramar” — S.A. Cluj-Napoca, constituindu-l o hotărâre a Guvernului, Curtea Constituțională nu este competentă de a soluționa excepția de neconstituționalitate a acesteia.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, opinia instanței, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 144 lit. c) și ale art. 41 alin. (2) din Constituție, prevederile art. 5 alin. 3 din Legea nr. 32/1968, precum și ale Hotărârii Guvernului nr. 127/1994, reține următoarele:

La termenul din 11 aprilie 1995, recurenta, Societatea Comercială „Tramar” — S.A. Cluj-Napoca, a invocat, în Dosarul nr. 1.351/1995 al Tribunalului Cluj, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. 3 din Legea nr. 32/1968.

În opinia exprimată de către instanță, în baza art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, aceasta a considerat-o inadmisibilă, deoarece temeiul de drept al sancționării contravenționale îl constituie Hotărârea Guvernului nr. 127/1994, emisă în aplicarea Legii nr. 9/1973, lege care se completează cu dispozițiile Legii nr. 32/1968.

În baza art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, însă, până la soluționarea în fond a cauzei, nu s-au primit răspunsuri din partea acestor autorități.

În fapt, se rețin următoarele:

Judecătoria Cluj-Napoca a respins, prin Sentința civilă nr. 169/1995, plângerea petentei, Societatea Comercială „Tramar” — S.A. Cluj-Napoca, împotriva Procesului-verbal nr. 2.010 din 9 august 1994 încheiat de Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca.

Împotriva sentinței prin care s-a reținut în sarcina petentei săvârșirea contravenției prevăzute în art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 127/1994, aceasta a declarat recurs, invocând, în baza art. 23 din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. 3 din Legea nr. 32/1968, deoarece acestea ar contraveni prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție.

Prin Legea nr. 9/1973 privind protecția mediului înconjurător, în art. 76 din cap. 5, s-a stabilit că modul în care sunt sancționate contravențiile la această lege este cel prevăzut de dispozițiile Legii nr. 32/1968.

Art. 5 alin. 3 din Legea nr. 32/1968 prevede că sancționarea contravențională a persoanelor juridice se face prin lege, or, petenta a fost sancționată în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 127/1994, care în art. 1 dispune: „Constituie contravenție la normele privind protecția mediului înconjurător următoarele fapte, dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni și se sancționează astfel:

1. Cu amendă de la 50.000 la 100.000 lei pentru persoanele fizice și de la 100.000 la 250.000 lei pentru persoanele juridice“.

Prin aceeași hotărâre s-a stabilit ca fiind contravenție la Legea nr. 9/1973 și fapta pentru care a fost sancționată contravențional recurenta, respectiv „aruncarea sau depozitarea de deșeuri menajere și stradale în afara amplasamentelor autorizate“.

Critica de constituționalitate formulată prin excepție se referă la faptul că art. 5 alin. 3 din Legea nr. 32/1968 ar fi neconstituțional, fiind contrar art. 41 alin. (2) din Constituție, care prevede că proprietatea privată este ocrotită în mod egal, indiferent de titular.

Excepția formulată este neîntemeiată. Prevederile art. 5 din Legea nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor reglementează un regim diferit de aplicare a sancțiunilor contravenționale, după cum fapta ilegală este săvârșită de o persoană fizică sau de către o persoană juridică.

Astfel, art. 5 alin. 3 din Legea nr. 32/1968, criticat a fi neconstituțional de către autorul excepției, prevede că, spre deosebire de regimul general de sancționare a persoanei fizice, cel relativ la persoanele juridice se poate reglementa numai prin lege sau decret. Or, sancțiunea aplicată în speță persoanei juridice are ca temei de drept Hotărârea Guvernului nr. 127/1994, dată în aplicarea Legii nr. 9/1973 privind protecția mediului înconjurător.

În acest fel, sancționarea nu se întemeiază pe un act normativ având nivel de lege, ci pe o hotărâre a Guvernului.

*) Definitivă prin nerecurare.

Dar acest fapt nu are nici o relevanță sub aspectul neconstituționalității textului legal citat (art. 5 alin. 3 din Legea nr. 32/1968), problema fiind, prin definiție, de resortul contenciosului administrativ. Este cunoscut faptul că, atât potrivit art. 144 din Constituție, cât și practicii constante a Curții Constituționale, aceasta nu se pronunță decât asupra constituționalității legilor, regulamentelor Parlamentului și

ordonanțelor adoptate de Guvern și nicidecum în privința hotărârilor acestuia.

Ca atare, referirea la neconstituționalitatea art. 5 alin. 3 din Legea nr. 32/1968, prin raportare la art. 41 alin. (2) din Constituție, este lipsită de orice temei, nefiind demonstrată în nici un mod existența vreunei discriminări între o formă sau alta de proprietate prin prevederile art. 5 alin. 3 din sus-citata lege, criticat prin excepția de față.

Pentru considerentele expuse, având în vedere și dispozițiile art. 144 lit. c) și ale art. 41 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 2, art. 13 alin. (1) lit. A.c) și ale art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE :

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. 3 din Legea nr. 32/1968, invocată de Societatea Comercială „Tramar” — S.A. Cluj-Napoca, cu sediul în Cluj-Napoca, calea Dorobanților nr. 30–32, în Dosarul nr. 1.351/1995 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 1 noiembrie 1995.

PREȘEDINTE,

conf. univ. dr. Florin Bucur Vasilescu

Magistrat-asistent,
Gabriela Radu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 115*)

din 15 noiembrie 1995

Florin Bucur Vasilescu — președinte
Lucian Stângu — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Radu — magistrat-asistent

nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Decretului nr. 281/1954 și ale Decretului-lege nr. 90/1990, invocată de reclamantul Croitoru Ioan în Dosarul nr. 1.227/1994 al Curții de Apel Alba Iulia.

La apelul nominal făcut în ședință publică părțile au fost lipsă.

Procedura legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele completului de judecată acordă cuvântul procurorului, care pune concluzii de respingere a excepției ca fiind lipsită de obiect în urma abrogării exprese a Decretului nr. 281/1954 și a Decretului-lege nr. 90/1990 prevăzută în art. 79 din Legea

Prin acțiunea ce constituie obiectul Dosarului nr. 1.227/1994, reclamantul Croitoru Ioan a solicitat instanței de contencios administrativ Alba Iulia ca, în contradictoriu cu Uniunea Avocaților din România și cu Baroul Avocaților din Hunedoara, să pronunțe o hotărâre prin care să i se recunoască dreptul de a profesa ca avocat, fără a susține examenul de primire în această profesie.

În cadrul acestei acțiuni, reclamantul a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor Decretului nr. 281/1954 și ale Decretului-lege nr. 90/1990, solicitând instanței trimiterea dosarului Curții Constituționale în vederea soluționării ei.

*) Definitivă prin nerecurare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, reclamantul arată că aceste acte normative, prin prevederile lor, încalcă principiul prevăzut în art. 38 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea profesiei și alegerea locului de muncă sunt libere.

De asemenea, sunt încălcate prevederile Pactului internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ratificat de România prin Decretul nr. 212/1974, și ale Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice, adoptat de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 16 decembrie 1966.

În opinia exprimată cu privire la excepția invocată, instanța de contencios administrativ consideră că prevederile Decretului nr. 281/1954 și ale Decretului-lege nr. 90/1990 nu contravin prevederilor Constituției, care statornicesc dreptul la muncă. Actele normative avute în vedere prevăd condițiile în care poate fi dobândită calitatea de avocat, stabilind statutul unei profesii care trebuie exercitată în condițiile legii.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, au fost solicitate puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere exprimat de Guvern se arată că prevederile Decretului nr. 281/1954 și ale Decretului-lege nr. 90/1990 nu contravin prevederilor art. 38 din Constituție, care garantează dreptul la muncă, nici principiului egalității în fața legii și a autorităților publice a cetățenilor, prevăzute în art. 16 și nu constituie nici o restrângere a exercițiului unor drepturi în sensul art. 49 din Constituție. Prevederile menționate reprezintă cerințe impuse de necesitatea selecționării avocaților, în interesul exercitării profesiei în cât mai bune condiții.

Acest criteriu al selecției privind competența profesională, pe bază de examene sau de teste, este o condiție generală pentru admitere și în alte profesii.

Guvernul arată, de asemenea, că prevederile art. 38 alin. (1) din Constituție nu sunt încălcate nici în raport cu Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ratificat prin Decretul nr. 212/1974 invocat de petent, care, în art. 6 pct. 1, menționează că „drep-

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E :

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Decretului nr. 281/1954 și ale Decretului-lege nr. 90/1990, invocată de Croitoru Ioan, domiciliat în Deva, str. E. Gojdu, bloc 48, sc.A, ap. 8, județul Hunedoara, în Dosarul nr. 1.227/1994 al Curții de Apel Hunedoara.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 15 noiembrie 1995.

PREȘEDINTE,

conf. univ. dr. Florin Bucur Vasilescu

tu la muncă cuprinde dreptul pe care îl are orice persoană de a obține posibilitatea de a-și procura cele necesare vieții sale printr-o muncă liber aleasă sau acceptată“. Această posibilitate nu exclude însă dreptul celeilalte părți, care oferă locul de muncă, de a impune și a verifica îndeplinirea condițiilor privind capacitatea profesională a solicitantului. Faptul că activitatea profesională nu a întrunit condițiile impuse și nu i s-a aprobat intrarea în baroul de avocați fără examen, în vederea profesării funcției de avocat, este o problemă de apreciere și de decizie a organelor competente.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

analizând actele dosarului, punctul de vedere exprimat, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor și văzând și dispozițiile art. 38 alin. (1) și ale art. 16 din Constituție, cât și prevederile Decretului nr. 281/1954, ale Decretului-lege nr. 90/1990 și ale Legii nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, reține:

Decretul nr. 281/1954 și Decretul-lege nr. 90/1990 conțin reglementări ce stabilesc criteriile profesionale ce trebuie îndeplinite pentru exercitarea funcției de avocat.

Dar între data sesizării Curții Constituționale și data soluționării excepției de neconstituționalitate, atât Decretul nr. 281/1954, cât și Decretul-lege nr. 90/1990 au fost abrogate în mod expres prin dispozițiile art. 79 din Legea nr. 51/1995.

De altfel, reclamantul a solicitat în mod expres să fie citat în vederea dezbaterii și susținerii orale a excepției de neconstituționalitate, dar la termenul pentru care a fost citat nu s-a prezentat în ședința publică, iar potrivit propriilor sale afirmații, după abrogarea reglementărilor ce făceau obiectul excepției de neconstituționalitate, reclamantul a depus o nouă cerere pentru intrarea în avocatură.

Rezultă că, urmare a acestei situații de drept, excepția invocată a rămas fără obiect.

Magistrat-asistent,
Gabriela Radu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 120*)

din 21 noiembrie 1995

Florin Bucur Vasilescu — președinte
 Ioan Deleanu — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Florentina Geangu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Judecătoria Sectorului 3, prin Încheierea din 17 mai 1994, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului nr. 471/1971 și ale Instrucțiunilor Ministerului Finanțelor nr. 6/1976, invocată de Regia Autonomă de Transport București (R.A.T.B.), pârâtă în cadrul acțiunii introduse de Societatea Comercială „Asigurarea Românească” — S.A. (ASIROM).

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că „prin modalitatea de reglementare a raporturilor juridice născute între asigurator și asigurat, întrebuintată de Decretul nr. 471/1971 și Instrucțiunile Ministerului Finanțelor nr. 6/1976, ca și modul specific de interpretare și aplicare a acestor acte normative de către reclamanta ASIROM, se încalcă în mod flagrant dispozițiile legii civile referitoare la îmbogățirea fără just temei — art. 992 din Codul civil, precum și prevederile art. 16 alin. (2) din Constituție.

Exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Judecătoria Sectorului 3 apreciază că „Decretul nr. 471/1971 nu încalcă dispozițiile constituționale și aspectele invocate de pârâta R.A.T.B. nu privesc elemente ale neconstituționalității legii, ci, eventual, ale greșitei aplicări a legislației asigurărilor de stat, ce sunt de competența instanțelor judecătorești”.

În baza art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul său de vedere Guvernul arată că, potrivit Constituției, Curtea Constituțională nu are competența de a examina constituționalitatea instrucțiunilor emise de ministere. Cât privește chestiunea litigioasă semnalată în motivarea excepției de neconstituționalitate, Guvernul consideră că aceasta este de competența exclusivă a instanțelor de drept comun.

Camera Deputaților și Senatul nu și-au exprimat punctele de vedere.

CURTEA,

luând act de excepția de neconstituționalitate invocată de R.A.T.B. în fața Judecătoria Sectorului 3, de Încheierea de sesizare din 17 mai 1994, de raportul întocmit de judecătorul desemnat în acest scop și având în vedere dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție, precum și prevederile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, se constată că aceasta se referă la neconstituționalitatea Decretului nr. 471/1971 privind asigurările de stat și a Instrucțiunilor Ministerului Finanțelor nr. 6/1976. Cu privire la competența Curții Constituționale de a se pronunța asupra constituționalității instrucțiunilor emise de ministere, este de menționat că prin deciziile nr. 37/1993, nr. 5/1994 și nr. 89/1994, definitive, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 1 septembrie 1993, nr. 63 din 10 martie 1994 și, respectiv, nr. 328 din 28 noiembrie 1994, Curtea a statuat că nu intră în competența sa verificarea constituționalității actelor normative și a celor individuale ale Guvernului, ministerelor și celorlalte autorități ale administrației publice centrale sau, după caz, locale, asupra legalității acestora urmând să se pronunțe instanțele judecătorești, în esență pentru următoarele motive:

— atribuțiile Curții Constituționale sunt expres și limitativ menționate în art. 144 lit. c) din Constituție, care se referă doar la controlul constituționalității „legilor și a ordonanțelor”, dispoziție preluată și în art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992;

— termenul *lege* privește actul legislativ adoptat de Parlament și promulgat de Președintele României, iar termenul *ordonanță*, actul adoptat de Guvern pe baza unei delegări legislative;

— actele normative și individuale emise de autoritățile administrației publice centrale sau locale, indiferent de materia la care se referă, pot fi atacate în fața instanțelor judecătorești, pe calea contenciosului administrativ.

Cu referire la neconstituționalitatea Decretului nr. 471/1971, în motivarea excepției se evocă exclusiv art. 16 alin. (2) din Constituție, text potrivit căruia „nimeni nu este mai presus de lege”. O asemenea trimitere nu îngăduie însă desprinderea vreunei concluzii cu privire la existența vreunei contradicții între decretul menționat și prevederile legii fundamentale, în sensul instituirii unor discriminări.

*) Definitivă prin nerecurare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, pârâta — R.A.T.B. — susține, de asemenea, că prin „modul de interpretare și aplicare a Decretului nr. 471/1971 sunt încălcate dispozițiile art. 992 din Codul civil, referitoare la îmbogățirea fără just temeii“. Or, fără a se insista asupra faptului că în cazul de față suntem în prezența unui contract aleatoriu în care, prin natura raporturilor stabilite de părți, prestațiile nu

sunt, de regulă, echivalente, modul de interpretare și de aplicare a reglementării date prin Decretul nr. 471/1971 este, exclusiv, de competența instanței judecătorești. De altfel, interpretarea și aplicarea prevederilor legale respective nu pun în discuție constituționalitatea lor, ci doar corespondența acestora cu unele dispoziții ale Codului civil, problemă care însă excede competența Curții Constituționale.

Față de cele arătate și ținând seama de prevederile art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (3), ale art. 13 alin. (1) lit. A. c) și ale art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate invocată de Regia Autonomă de Transport București (R.A.T.B.) în Dosarul nr. 3.396/1994 al Judecătoriei Sectorului 3.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la 21 noiembrie 1995.

PREȘEDINTE,

conf. univ. dr. Florin Bucur Vasilescu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TURISMULUI

ORDIN

privind aprobarea sistemelor tarifare ce vor fi practicate în structurile de primire turistice în anul 1996

Ministrul turismului,

în baza prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 455/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Turismului și a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 114/1995 privind clasificarea pe stele și categorii a structurilor de primire turistice, ca urmare a măsurilor pentru continuarea liberalizării prețurilor și tarifelor prevăzute în Hotărârea Guvernului nr. 206/1993,

ținând seama de concluziile desprinse din dezbaterile proiectului politicii tarifare pentru anul 1996, prezentat la bursa de turism de la Sinaia din perioada 22—24 noiembrie 1995,
emite următorul ordin:

Art. 1. — Ministerul Turismului, ținând seama de imperatiile dezvoltării industriei turistice și de necesitatea asigurării unei protecții sociale în perioada de tranziție, aprobă

sistemele tarifare ce vor fi practicate în structurile de primire turistice în anul 1996, conform principiilor stabilite în prezentul ordin.

Art. 2. — Agenții economici care dețin sau administrează structuri de primire turistice vor stabili tarife:

a) *maximale*, care, în cazul structurilor de primire turistice de 1—3 stele, se vor încadra în limitele prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin, stabilite pentru fiecare categorie de clasificare în parte, în concordanță cu nivelul dotărilor și cu calitatea serviciilor asigurate;

b) *contractuale*, care vor urmări creșterea ponderii turismului organizat ca formă ce favorizează dezvoltarea circulației turistice și utilizarea eficientă a structurilor turistice;

c) *speciale*, care vor avea în vedere:

— reduceri de până la 70% din tariful maximal la unitățile de cazare de 3 stele și de 75% la cele de 1 și 2 stele pentru cetățenii români, inclusiv cei cu domiciliul sau cu reședința în străinătate, și pentru cetățenii Republicii Moldova, conform Hotărârii Guvernului nr. 257/1992;

— reduceri de 90% din tariful maximal la unitățile de 1, 2 și 3 stele pentru reprezentanții mijloacelor de informare în masă și pentru salariații Ministerului Turismului și din societățile comerciale de turism, aflați în deplasare în interes de serviciu;

— reduceri de 90% din tariful maximal în structurile de primire turistice de 1 și 2 stele pentru unele categorii sociale defavorizate sau cu venituri modeste, ca: elevi, studenți, pensionari, persoane handicapate, veterani, invalizi și văduve de război, membrii Asociației Foștilor Deținuți Politici, luptătorii, răniții și urmașii martirilor Revoluției din decembrie 1989;

— asigurarea unor facilități pentru: persoanele care însoțesc sau acordă ajutoare conform Hotărârii Guvernului nr. 97/1991 și Hotărârii Guvernului nr. 121/1992, invitații Academiei Române și ai unităților acesteia, precum și invitații unor instituții de învățământ, cultură și artă, prin practicarea unor tarife similare celor pentru cetățenii români, în situația în care cheltuielile se suportă de către partea română;

— pentru cazarea delegațiilor sportive străine în structurile de primire turistice de 1 și 2 stele și, în mod cu totul excepțional, în cele de 3 stele aparținând societăților comerciale cu capital exclusiv sau majoritar de stat, în situații bine justificate, la propunerea Ministerului Tineretului și Sportului și cu avizul Ministerului Turismului, se vor practica tarife similare celor pentru sportivii români;

— reduceri de până la 50% din tariful maximal pentru invitații Guvernului, Parlamentului, ministerelor și ai altor organizații guvernamentale, precum și pentru reprezentanții mediilor de informare în masă sosiți în interesul promovării turistice, membrii F.I.J.E.T. și reprezentanții agențiilor de voiaj în străinătate;

— reduceri de 95% din tariful maximal în toate structurile de primire turistice pentru salariații societăților comerciale, ai instituțiilor de turism și ai Ministerului Turismului și pentru membrii de familie ai acestora, pe durata concediu-

lui de odihnă, potrivit contractului colectiv de muncă, în baza legitimațiilor de serviciu sau a adeverințelor eliberate de la locul în care își desfășoară activitatea.

Art. 3. — Copiii până la 7 ani, însoțiți, beneficiază de cazare gratuită, dacă nu solicită pat separat.

Art. 4. — Tarifele contractuale nu pot fi mai mici decât următoarele procente din tariful maximal stabilit de fiecare agent economic:

— 10% pentru structurile de primire turistice de 1 și 2 stele;

— 20% pentru structurile de primire turistice de 3 stele.

Excepție fac contractele ce au ca obiect cazarea elevilor și a studenților în structurile de primire turistice de 1 și 2 stele, cu condiția acoperirii costurilor.

Art. 5. — Conducerile agenților economici deținători de structuri de primire turistice pot stabili reduceri:

— de până la 50% din tariful practicat, pentru zilele de week-end în perioadele în care gradul de ocupare (raportat la numărul de camere) este sub 40%;

— de până la 90% din tariful maximal în structurile de primire turistice de 1, 2 și 3 stele, pentru tineri în primul an de căsătorie;

— pentru cetățenii români și ai Republicii Moldova, cazați în structurile de primire turistice de 4 și 5 stele.

Art. 6. — Tarifele practicate pentru turiștii străini sosiți pe cont propriu, precum și cele pentru cetățenii români și ai Republicii Moldova vor fi afișate la recepție, la locuri vizibile pentru turiști și, opțional, în fiecare cameră.

În situația în care tarifele includ și micul dejun, se va specifica și contravaloarea acestuia.

Art. 7. — Tarifele stabilite de agenții economici pot fi recalculatate corespunzător ratei inflației pe economie, comunicată de Comisia Națională pentru Statistică, cel mult o dată pe lună. Modificările vor fi calculate considerând ca bază luna ianuarie 1996, cu respectarea prevederilor art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 206/1993. Ele vor fi comunicate la Ministerul Turismului, în termen de 20 de zile de la stabilire.

Art. 8. — Toate categoriile de tarife stabilite de conducerile agenților economici care dețin sau administrează structuri de primire turistice se transmit recepțiilor unităților respective numai sub formă scrisă.

Art. 9. — În cazurile în care se prognozează realizarea pe o perioadă mai mare de 7 zile a unui coeficient de ocupare (calculat la numărul de camere) mai mare de 70%, conducerile societăților comerciale de turism pot majora tarifele maximale cu până la 20%, cu respectarea prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 206/1993.

Art. 10. — Perioadele de sezonabilitate și reducerile ce pot fi acordate în extrasezon față de limitele maxime stabilite prin prezentul ordin se stabilesc de către conducerile societăților comerciale de turism în funcție de variația

cererii și de practica celorlați prestatori, cu condiția acoperirii costurilor.

Art. 11. — Tarifele pentru animalele de casă care îi însoțesc pe turiști în unitățile care acceptă primirea acestora vor reprezenta 25% din tariful practicat pe cameră. Accesul animalelor domestice va fi permis numai pe baza carnetului veterinar de sănătate prezentat la recepția hotelului.

Art. 12. — Tarifele pentru închirierea unor spații din cadrul structurilor de primire turistice, în scopul utilizării acestora ca birouri sau sedii de firme, vor fi stabilite de către conducerile societăților comerciale de turism, pe baza unor criterii comerciale. Spațiile închiriate cu altă destinație de către societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat nu vor putea depăși 15% din capacitatea de primire.

În perioada 1 iunie — 15 septembrie pentru Litoral, se interzice ocuparea sau închirierea pentru alte destinații a spațiilor hoteliere, respectiv scoaterea lor din circuitul turistic, cu excepția acelor care asigură serviciile hoteliere complementare sau cu contracte de închiriere cu o durată mai mare de un an.

Art. 13. — Pentru camera cu două paturi, utilizată de o singură persoană, tariful nu va depăși 80% din tariful camerei.

Tariful pentru un pat suplimentar nu va fi mai mare de 50% din tariful aferent unui loc în camera respectivă.

Art. 14. — Tarifele pentru spațiile de cazare cu altă structură decât cele prevăzute în anexă se stabilesc prin asimilare de către conducerile agenților economici care dețin sau administrează structuri de primire turistice.

Art. 15. — Nerespectarea prevederilor prezentului ordin se sancționează de către împuterniciții Ministerului Turismului prin retragerea brevetului de turism al directorului structurii de primire turistice respective.

Art. 16. — Direcția generală a clasificării, brevetării, licențierii și control servicii turistice și împuterniciții Ministerului Turismului vor urmări respectarea de către toți agenții economici din turism a prevederilor prezentului ordin.

Art. 17. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării lui în Monitorul Oficial al României, dată la care își încetează aplicabilitatea prevederile Ordinului ministrului turismului nr. 216/1994.

Ministrul turismului,
Dan Matei Agathon

București, 5 decembrie 1995.
Nr. 96.

ANEXĂ

TARIFE MAXIMALE

I. Hoteluri

Tarife maxime (lei/zi/cameră), fără micul dejun, inclusiv T.V.A.:

Tipul de cameră	5 stele	4 stele	3 stele	2 stele	1 stea
— cu un pat	—	—	100.000	65.000	40.000
— cu două paturi	—	—	155.000	105.000	60.000
— garsonieră	—	—	190.000	125.000	80.000
— apartament cu un dormitor	—	—	230.000	155.000	100.000

II. Moteluri

Tarifele maxime pentru moteluri vor reprezenta 80% din cele stabilite la aceeași categorie pentru hoteluri.

III. Vile

Tarifele maxime pentru vile vor fi calculate după cum urmează:

- vile de 1 și 2 stele — cel mult 70% din cele stabilite la aceeași categorie pentru hoteluri;
- vile de 3, 4 și 5 stele — prin asimilare cu tarifele stabilite la aceeași categorie pentru hoteluri.

IV. Bungalouri

Tarife maxime (lei/zi/cameră), fără micul dejun, inclusiv T.V.A.:

Tipul de cameră	3 stele	2 stele	1 stea
– cu un pat	17.000	12.000	10.000
– cu 2 paturi	25.000	21.000	17.000
– cu 3 paturi	33.000	27.000	23.000

V. Căsuțe

Tarifele maxime pe categorii de confort vor reprezenta maximum 80% din tarifele stabilite la aceeași categorie pentru bungalouri.

VI. CampinguriTarife maxime (lei/zi/m²), inclusiv T.V.A., pentru închirierea terenurilor de campare:

Categoria	3 stele	2 stele	1 stea
	2.000	1.500	1.000

VII. Pensiuni și ferme agroturistice

Limitele maxime pentru pensiuni și ferme agroturistice pe categorii de clasificare vor reprezenta 75% din limitele stabilite la aceeași categorie pentru hoteluri.

VIII. Cabane

Tarife maxime (lei/zi/persoană), fără micul dejun, inclusiv T.V.A.:

Tipul de cameră	3 stele	2 stele	1 stea
– cu un pat	25.000	22.000	17.000
– cu 2 paturi	19.000	17.000	12.000
– cu 3 paturi	17.000	15.000	10.000
– cu 4–8 paturi	13.000	10.000	9.000
– cu peste 8 paturi și priciuri	—	—	7.000

IX. Limitele minime pentru tratament

Profilul tratamentului	Lei/zi/persoană	Nr. proceduri/tarif
– Reumatologie/ginecologie	2.500	3
– Cardiovascular	3.000	3
– Cură internă	5.000	3

X. Pentru municipiul București, tarifele maxime de mai sus pot fi majorate cu până la 60% pentru fiecare categorie, iar pentru municipiile–reședință de județ, cu până la 30%, numai în situații care justifică o comercializare a ofertei hoteliere la nivel superior.

RECTIFICĂRI

În Legea nr. 137/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 304 din 30 decembrie 1995, se fac următoarele rectificări:

– La art. 34 alin. 3, în loc de: „Suprafețele terestre și active supuse unui regim de conservare ca habitate naturale sau pentru refacere ecologică sunt gestionate de deținătorii ilegali numai în cazul...” se va citi: „Suprafețele terestre și acvatice supuse unui regim de conservare ca habitate naturale sau pentru refacere ecologică sunt gestionate de deținătorii legali numai în cazul...”.

– La art. 49 lit. a), în loc de: „...sistemele din agricultură...” se va citi: „...sistemele de agricultură...”.

★

În Decizia Curții Constituționale nr. 41/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 17 ianuarie 1996, la pagina 2, coloana a II-a, la alineatul 4, rândul 5, în loc de: „făcută de un organ fiscal poate face cerere de revizuire la” se va citi: „făcută de un organ fiscal este incorectă poate face cerere de revizuire la”.

★

Ordonanța Guvernului nr. 14/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 30 ianuarie 1996, este contrasemnată și de președintele Fondului Proprietății de Stat, Emil Dima.

ÎN ATENȚIA CELOR INTERESAȚI: ABONAȚI ȘI ALȚI CITITORI!

Prin Hotărârea Guvernului nr. 358/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 1 iulie 1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 13 aprilie 1994, a fost înființată Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, sub autoritatea Camerei Deputaților, care are obligația publicării în Monitorul Oficial al României a actelor normative, nepublicarea lor atrăgând inexistența acestora.

Pentru a cunoaște legislația ce a fost adoptată după Revoluția din Decembrie 1989, pentru a fi informați cu privire la dezbaterile parlamentare, pentru a putea contacta partenerul de afaceri pe care îl doriți, pentru efectuarea formalităților de publicitate prevăzute de lege, Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, cu sediul în București, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, prin Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, invită societățile comerciale, pe întreprinzătorii particulari din țară și din străinătate, precum și pe toți cei interesați, să se adreseze în acest scop zilnic între orele 8,00-15,00, iar vinerea, între orele 8,00-13,00, la telefon 211.57.30 sau direct la sediul acestuia.

Aducem, pe această cale, la cunoștință că, începând cu data de 1 ianuarie 1996, prețurile practicate de regie pentru publicațiile sale, la care puteți face abonamente la oficiile postale sau la filialele societăților comerciale: RODIPET — S.A. (telefon 400.15.10), AMCO PRES — S.R.L. (telefon 643.93.90) și GEMINA PRES — S.R.L. (telefon 628.33.73), sunt următoarele:

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoarea abonamentului anual — lei —	Valoarea abonamentului trimestrial — lei —			
			Trim. I	Trim. II	Trim. III	Trim. IV
1.	Monitorul Oficial al României, Partea I, în limba română	121.000	30.250	33.275	36.600	40.260
2.	Monitorul Oficial al României, în limba română, numere bis, de dimensiunea unei cărți (de peste 48 pagini/exemplar), care nu se includ în abonamentul de la nr. crt. 1	75.000	—	—	—	—
3.	Monitorul Oficial al României, Partea I, în limba maghiară	221.000	55.250	55.250	55.250	55.250
4.	Monitorul Oficial al României, Partea a II-a	415.000	103.750	103.750	103.750	103.750
5.	Monitorul Oficial al României, Partea a III-a	76.800	19.200	19.200	19.200	19.200
6.	Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a	400.000	100.000	100.000	100.000	100.000
7.	Colecția Legislația României	48.000	12.000	13.200	14.520	15.970
8.	Colecția de hotărâri ale Guvernului	108.000	27.000	29.700	32.670	35.900
9.	Repertoriul actelor publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I	21.000	—	—	—	—
10.	Decizii ale Curții Constituționale	8.000	—	—	—	—
11.	Legislația României, ediții trilingve	27.000	—	—	—	—

Foarte important!

Regia se adresează tuturor solicitanților, care au achitat sau urmează să achite prețul publicațiilor editate de aceasta, cu rugămintea de a indica denumirea publicației solicitate și adresa la care urmează să fie expediată.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.